

BIBLICKÉ ÚKOLY

pro 3. čtvrtletí 1934

Vyjití z Egypta a hnutí adventní

Dary třinácté soboty
jsou pro misijní pole
Severoevropského oddělení.

Biblické úkoly. • Pomůcka ke studování Bible. • Vychází čtyřikrát
v roce. • Předplatné Kč 9.— ročně. • Vlastním nákladem vydává
ADVENTNÍ NAKLADATELSTVÍ V BRNĚ-KRÁLOVĚ POLI

Sabbath School Lessons-bohemian., Third Quarter 1934.

Význam jména Izrael

1. Jak vzniklo jméno Izrael? 1. Mojž. 32, 25—29.

„Izrael“ znamená: Ten, kdo s Bohem vítězí. „Největší vítězství církve Kristovy nebo jednotlivých křesťanů nejsou ta, která byla získána nadáním nebo vzděláním, bohatstvím nebo, přízní lidí. Jsou to vítězství získaná v hovorně s Bohem, když opravdově zápasící víra pevně drží mocnou pravici Moci. Ti, kdo nejsou ochotni vzdáti se každého hříchu a opravdově hledati požeňání Božího, nedosáhnou je. Ale všem, kteří se pevně drží zaslíbení Božího jako Jákob a jsou tak pevní jako on, podaří se to, jako jemu.“ (Patr. a pror. 198.)

2. Komu bylo dáno jméno Izrael po odstoupení deseti pokolení? 1. Král. 12, 16—20.

Po smrti Šalomounově bylo království rozděleno na dvě části. Království Judské záleželo z pokolení Juda a Benjamin, mající krále Roboáma. Království Izraelské mělo deset pokolení a králem Jeroboáma.

3. Jak jinak je použito jména Izrael v Písmě svatém? Řím. 9, 6—8.

Podle tohoto verše jest Izraelem nazván pravý lid Boží a to bez zření na původ nebo národnost. Jména Izrael nelze tedy obmeziti jenom na potomky Jákobovi. Všichni, kdo u víře přijímají Boží úmysl o vykoupení jsou pravým „Božím Izraelem“. (Gal. 6, 16; 1. Kor. 10, 16.) Mnohé v Bibli není správně pochopeno, jelikož tyto skutečnosti nejsou rozlišovány.

4. Co Ježíš pravil o Natanaelovi? Jak slova ta působila na Natanaele? Jan 1, 47—49.

Když Ježíš Natanaele nazval „právě Izraelským“, myslił na duchovního Izraele, na Izrael Boží.

5. Co smutného musil Pavel potvrditi o svém lidu? Řím. 9, 6. 7.

6. Kdo budou uznáni za dítky Boží, bez zření na původ? V. 8.

7. Pokud je to pro věřící tak důležité, býti dětmi zaslíbení? Gal. 4, 28.

Izák byl zrozen předivným způsobem, když jeho rodiče byli již staří. Dítka zaslíbení musí také zakusiti div duchovního zrození. Jan 3, 3. Jen skrze toto znovuzrození stává se člověk pravým Izraelitou.

8. Kdo je pravým Židem? Řím. 2, 28. 29.

Pouhé vyznání víry před Bohem nic platí. Člověk víry jest pravým Židem. Pravé obřezání jest ukřižování těla, které člověka odděluje od hříchu.

9. Co mínil Pavel, když pravil, že všeckem Izrael spasen bude? Řím. 2, 25. 26.

„A tak (to jest: skrze víru) všeckem Izrael spasen bude.“ Předcházející verše praví, že přirozené ratolesti Izraele podle těla pro nevěru byly vylomeny (v. 19), a že pohané jsou vštípeni skrze víru. Jenom touto cestou, cestou víry, člověk může býti spasen.

10. Kdy se člověk může líbiti Bohu? Žid. 11, 6.

Pozorujeme, že v tomto verši není praveno, „když chce, věřiti může“, nýbrž „věřiti musí“. Ke spasení je tedy nezbytně zapotřebí víry.

„Mnozí pokládají víru za pouhé mínění. Spasitelná víra jest čin, jímž ti, kdož přijímají Krista, vcházejí v smlouvu s Bohem. Živá víra dává duchovní sílu, ujištění, které skrze milost Kristovu pomáhá k vítězství.“ (Minist. of Heal. 62.)

11. Co jest víra? Žid. 11, 1.

„Pravá víra jest založena na zaslíbeních a opatřeních Božích.“ (Gospel Worker. 260.) „Pravá víra chápe a přivlastňuje si zaslíbení dříve než je vidí uskutečněna.“ (Spiritual Gifts, II, 291.)

12. Ke kterému lidu musí náležeti všichni, kdo chtějí vejiti do nebeského Jerusalema? Zjev. 21, 10—12. Odpověď: K Izraeli Božímu.

Tyto verše jasně ukazují, že všichni, jejichž jména jsou zapsána v knize života a kteří vejdou do nebeského Jerusalema, jsou praví Izraelité, ať pocházejí z kteréhokoli národu.

13. Skrze koho staneme se pravými Izraelity a dědici zaslíbení Božích? Gal. 3, 29.

14. Jak dosahujeme společenství s Kristem? V. 27.

Vyjítí předpověděno

1. Komu bylo dáno první zaslíbení o vyjítí Izraele z Egypta?

1. Mojž. 15, 13. 14.

Krátce před smrtí bylo Abrahamovi dáno vidění o budoucnosti jeho potomků a o době jejich vysvobození. Pán však nechal Abrahamovi pohleděti dále do budoucnosti, zjeviv mu požehnání, které mělo na celý svět přijíti skrze jeho símě, Krista. (1. Mojž. 22, 16—18.)

2. Odkud pocházel Abraham? Skt. 7, 2—1; 1. Mojž. 11, 27. 28.

3. Jaké nebezpečí bylo pro Abrahama v domě otcovském? Jozue 24, 2.

„Po rozptýlení v Babelu bylo modlářství znovu téměř všeobecné, a Pán nechal zatvrzelé přestupníky jíti jejich vlastní cestou, zatím co Abrahama, z potomků Semových, vyvolil a učinil ochráncem svých zákonů pro budoucí pokolení. Abraham vyrostl uprostřed pověry a pohanství. I rodina otce, skrze kterou zachováno bylo poznání Boží, podlehla svůdnému vlivu okolnímu a „sloužili bohům cizím“ jako Hospodinu. Ale pravá víra neměla zaniknouti. Bůh vždycky zachoval ostatek, aby Mu sloužil. Adam, Set, Enoch, Matuzalem, Noé, Sem ustavičně zachovávali vzácné zjevení Jeho vůle. Syn Tára stal se dědicem jeho svatých odkazů.“ (Patr. a pror. 117.)

4. Z čeho poznáváme, že Pán s Abrahamem zamýšlel něco určitého? Izai. 51, 2.

Kristus stál sám před soudem Kaifašovým a před soudnou stolicí Pilátovou; Daniel stál sám před trůnem vysokomyslného krále v Babyloně; při prvním výsledku byl Pavel také sám před soudem Neronovým v Římě (2. Tim. 4, 16. 17); Boží vyvolení ve všech dobách musili svá veliká rozhodnutí učiniti úplně sami. Jako Abraham „povolán“ byl z příbuzenstva svého, tak vyvolení Boží ve všech dobách jsou povolání, aby stáli sami.

5. K čemu byl Abraham vyzván? 1. Mojž. 12, 1. 2.

Tři věci byly požadovány od Abrahama: 1. opustiti zem, 2. příbuznost, 3. dům otce svého. Opustil Ur a šel do

Cháran. Z neznámé nám příčiny byli s ním někteří z jeho příbuzných. Otec jeho Táre, umřel v Cháran. Později se Abraham oddělil od svého synovce Lota. (1. Mojž. 13, 12.)

6. Jak Pán splnití chtěl své zaslíbení, když Abraham uposlechl vyzvání? V. 1 konec.

Bůh zaslíbil Abrahamovi, že ho povede do země, kterou mu ukáže. Když splnil toto své zaslíbení, uvedl jej nejenom do pozemského Kanánu, kde Abraham bydlil „jako v zemi cizí“ (Žid. 11, 9), nýbrž poukázal mu u víře hleděti vpřed, na dědictví na nové zemi. Tam konečně měl dospěti jako „otec věřících“. Žid. 11, 10. 16.

7. Jaké zaslíbení mu bylo obnoveno, když se oddělil od Lota? 1. Mojž. 13, 14. 15.

„Ještě nyní mnozí jsou zkoušeni jako Abraham. Oni neslyší hlas Boží, který přichází přímo s nebe, ale On je povolává učením svého slova a řízením své prozřetelností. Mohou býti povoláni, aby opustili způsob života, který jim slibuje bohatství a čest, aby se vzdali výhodného spolčení a oddělili od příbuzných a vkročili na cestu, která jim zdánlivě přináší jenom sebezapření, námahy a obět. Bůh má pro ně dílo; ale pohodlný život a vliv přátel překážel by rozvoji právě těch vlastností, které mají býti rozvinuty. On je vyvádí z lidských vlivů tam, kde by cítili potřebu jeho pomoci a učili se, spolehnouti jenom na Něho, aby se jim mohl zjevit.“ (Patr. a pror. 119. 120.)

8. V které době po tomto zaslíbení Abrahamovi měl Izrael vyjít z Egypta? 1. Mojž. 15, 13—16.

9. Jak se toto předpovědění splnilo? 2. Mojž. 12, 40. 41.

„Samařský překlad tohoto verše v pěti knihách Mojžíšových zní takto: „Čas putování synů Izraelských a jejich otců v zemi Kananejské a v Egyptě byl 430 let“. Pavel uvádí tentýž počet (Gal. 3, 17), jelikož počítal od doby, kdy Bůh přikázal Abrahamovi jíti do Kanánu, až do doby vydání zákona, které se stalo po vyjití z Egypta.“ (Clarkův komentář.)

10. Jak mají býti oceněna zaslíbení Boží? Jozue 21, 45.

11. Jaký vhodný příklad spolehlivosti proroctví dává Jeremiáš? Jer. 37, 8—10.

„Proroctví, která Pán dal ve svém slově, praví nám, kde jsme a co v budoucnosti očekávat můžeme. Všecko, co proroctví předpověděla, jest zapsáno v knihách a s určitostí můžeme počítati, že vše, co se ještě nesplnilo, splní se ve svém čase.“ (Prophets and Kings 536.)

12. Jak Kristus zdůraznil spolehlivost biblických proroctví? Luk. 19, 37—40.

„Mnozí fariseové byli svědky této příhody. Naplnění záští a nenávisť, pokoušeli se opanovati lid. Uplatňovali svou moc, aby upokojili lid, ale jejich výzvy a pohrůžky přiměly dav k většímu nadšení. Obávali se, že lid bude se odvolávat na jeho většinu a Ježíše provolá králem. Na konec protlačili se zástupem k Ježíši, zahrnuli Jej vyhrůžkami a volali: „Mistře, přimluv učedníkům svým (pokárej je)!“ Prohlašovali, že takovéto hlučné provolávání jest protizákonné a proto také od úřadu zakázané, ale byli umlčeni odpovědí Ježíšovou: „Pravím vám: Budou-li tito mlčet, kamení bude volati.“ Bůh sám byl původcem tohoto vítězného průvodu. Proroci jej předpověděli a lidé neměli moci, aby zmařili úmysl Boží.“ (Des. of Ages 572.)

13. K čemu jest proroctví? Jan 14, 29.
14. Jak působilo vyplnění slova prorockého při Petrovi? Mat. 26, 75.

Ježíš pravil Petrovi, že dříve než kohout dvakrát zazpívá, on třikrát svého Pána zapře. Petr to pokládal za nemožné, zapřítí svého Pána, Jež opravdu miloval. Ale slovo Páně se přesně splnilo. Splnění tohoto předpovědění Páně přispělo bezpochyby k tomu, že potom napsal: „Máme přepevnou řeč prorockou.“ 2. Petr. 1, 19.

Úkol 3. — 21. července 1934. — Z. s. 19.59.

Vyjítí — vyplněním proroctví

1. Kde byl lid Izraelský, když přišla doba jeho osvobození? 2. Mojž. 3, 10.
2. Na koho vložil Pán odpovědnost, býtí vůdcem lidu? V. 6. 7. 10. 11.

3. Kdo pomáhal Mojžíšovi v této odpovědnosti? Micheáš 6, 4. „Aron a Marie měli v Izraeli vysoké postavení a byli velmi ctěni. Oba měli dar prorocký a při vysvobození Izraele byli s Mojžíšem oba spojeni. „Poslal jsem před tváří tvou Mojžíše, Arona a Marii“, zní slova Páně skrze proroka. Odvážná povaha Marie ukázala se již dříve, když jako dítě střežila na Nilu ošitku, v níž byl skryt malý Mojžíš. Bůh ji použil k zachování vysvoboditele svého lidu. Obdařena nadáním k zpěvu a hudbě, vedla Marie ženy Izraelské na břehu Rudého moře při zpěvu a hudbě. Láskou u lidu a poctou v nebi byla lued za Mojžíšem a Aronem.“ (Patr. a pror. 383.)

4. Čím Mojžíš byl zmocněn k tomuto velikému hnutí? Žid. 11, 27—29.

„Kdyby byl Mojžíš nebýval pevně přesvědčen o svém Božském povolání, nikdy by byl nemohl převzítí vedení tohoto velikého národa, který by byl musil umřítí hlady, kdyby nebylo zvláštní prozřetelnosti Boží . . . . Další veliké příhody byly důkazem, že Mojžíš měl moc od Boha k tomu, co činil, a lid všeobecně byl přesvědčen, že tuto moc má, takže následoval jeho pokynů a přijal zákon z jeho úst.“ (A. Clarke.)

5. Která slova poslední řeči Mojžíšovy k Izraeli potvrzují jeho neochvějnou důvěru v Boha? 5. Mojž. 1, 11; 6, 3; 15, 6; 27, 3. „Jakož jest mluvil vám.“

6. Jaké poselství vyřídil Mojžíš před Faraonem? Co na to odvětil Faraon? 2. Mojž. 5, 1. 2.

„Předivná prozřetelnost Boží jeví se ve vysvobození Izraele ze služebnosti a v zabrání země zaslíbené, přiměly mnohé pohany, aby Boha Izraele uznali jako nejvyššího vládce. Bůh zaslíbil: „Poznají Egyptští, že já jsem Hospodin, když vztáhnu ruku svou, abych vyvedl lid svůj.“ Také pyšný Faraon byl nucen uznati moc Hospodinu. Mojžíšovi a Aronovi pravil: „Odejduce, služte Hospodinu . . . a dejte mi také požehnání.“ (Prophets and Kings 369.)

7. Jaké naučení Pán chtěl dáti Faraonovi ranami, které přišly na Egypt? 2. Mojž. 7, 17; 8, 6. 18.

První zjevení moci Boží nezpůsobilo Egyptským velikých

obtíží. Jelikož to však neuznali jako důkaz moci Boží, byla jim zjevena těžšími ranami, až byli ochotni Izraele propustiti.

8. **Kdy Izraelští dali najevo, že neměli velké přání vyjít z Egypta? 2. Mojž. 14, 12.**
9. **Proč Bůh usiloval o jejich vysvobození? Ezech. 20, 9.**
Bůh to zaslíbil Abrahamovi a pro čest jeho jména nemělo zaslíbení zůstatí nesplněné.
10. **Jak se splnilo zaslíbení o vzrůstu Izraele? Skt. 7, 17.**
Bůh zaslíbil, že Izrael bude velikým národem. 1. Mojž. 13, 16. Když se Izrael rozmnožil, blížila se doba zaslíbení. Bůh připravoval svůj lid k vejítí do země zaslíbené.
11. **Kde mělo býti známo jméno Boží skrze vysvobození Izraele? 2. Mojž. 9, 16.**
Tehdy měl Bůh pro svůj lid mnoho připraveno. V. 5. Mojž. 11, 21, jest praveno, že dnové jejich měli býti, „dokudž nebe trvá nad zemí“; oni však „pokoušeli Boha silného a Svatému Izraelskému cíle vyměřovali.“
„Lid Izraelský vysvobozen byl z Egypta, aby byl poženáním národům a jméno Boží skrze ně aby bylo známo celému světu. Kdyby byli bývali poslušni Boha, byli by bývali všecky národy předčili moudrostí a známostí; to měli dosáhnouti a udržeti proto, aby skrze ně proveden byl úmysl Boží, týkající se všech národů. (Prophets and King 368.)
12. **Na jakou službu chtěl Bůh obrátiti mysl svého lidu? 2. Mojž. 25, 8; Ž. 77, 13.**
„Při stavbě svatyně bylo Mojžíšovi přikázáno, aby učinil vše podle nebeského vzoru. Bůh jej povolal na horu a ukázal mu nebeské věci; podle nich postaven byl stánek a vše, co k němu náleželo . . . Stánek se svou službou a obětmi měl jim býti učením o odpouštění hříchu a o moci, dosáhnouti skrze Spasitele poslušenství k životu.“ (Erziehung 35.)
13. **Jak pečoval Pán o udržení svých služebníků při svatyni? 4. Mojž. 18, 20, 21.**
„Tak je tomu s Božími požadavky k nám. On vkládá své poklady do rukou lidí, ale žádá, aby věrně byl oddělen desátek pro jeho dílo. Žádá, aby tato část při-

nesena byla do jeho pokladnice, jako jeho vlastnictví; je to svatá část a k svatému účelu má být použita; k vydržování těch, kteří světu nesou poselství spasení.“ (Zeugnisse I, 259.) „Tímto zřízením jest mnoho vykonáno. Kdyby je všichni přijali, On by z nich učinil věrné šafáře a nebylo by nedostatku ke zvěstování výstražného poselství světu.“ (Test. III. 389.)

Úkol 4. — 28. července 1934. — Z. s. 19.51.

Podmínky k úspěšnému vyjití

1. Z čeho jest zřejmé, že vyjití bylo dobře spořádáno?
2. Mojž. 13, 18; 4. Mojž. 2, 2.
„Vláda Izraelská vyznačovala se důkladným zřízením, které bylo předivné svou dokonalostí i jednoduchostí.“ (Patr. a pror. 375.)
2. Jaký dar duchovní spojen byl s vyjitím? Oz. 12, 13.
3. Kdy Mojžiš neuposlechl slovo Páně? 4. Mojž. 20, 7—11.
4. Co to způsobilo Mojžíšovi? V. 12.
5. Jak se splnilo předpovědění smrti Mojžíšovy, dříve než Izraelští vešli do země zaslíbené? 5. Mojž. 34, 1—6.
6. Proč Pán vyvedl svůj lid z Egypta? Ž. 105, 43—45.
„Jako Pán vyvedl Izraele z Egypta, aby zachovávali jeho sobotu, tak volá svůj lid z Babylona, aby se nekláněli šelmě ani obrazu jejímu.“ (Spec. Test. A. 1890. 39.)
7. Které z deseti přikázání bylo tehdy zkušebním kamenem?
2. Mojž. 16, 4. 25—28; 5, 4. 5.
Mojžiš a Aron neučili lid nevěrnosti v práci nebo aby vůbec nepracovali, ale aby v sobotu odpočívali podle přikázání.
„Každý týden při putování poušti viděli Izraelští troji div, čímž jim v mysl měla být vtisknuta svatost soboty: šestý den padala mana dvojnásobně, sedmý den žádná, co zbylo na sobotu, nezkazilo se. Pozůstalo-li něco jiný den, nebylo to k potřebě.“ (Patr. 294.)
8. Jaké naučení Pán dal Izraelským o jejich ozdobách? 2. Mojž. 33, 5. 6.
9. Co Pán očekává od svého lidu v době konce? 1. Petr. 3, 3. 4.

10. **Jak Bůh pečoval o zdraví Izraelských? 2. Mojž. 15, 26.**
 „Kristus dal Izraeli přesné naučení o způsobu života. Zaslíbil: „Žádné nemoci nedopustím na tebe.“ Toto zaslíbení jim bylo potvrzeno, když splnili podmínky. „Nebyl v pokoleních jejich, ježto by se poklesl.“
 „Tato naučení dána jsou pro nás. Jsou podmínky, kterých musejí dbáti všichni, kdo chtějí zachovati své zdraví. Tyto podmínky by měly znáti všichni. Nevědomost o zákoně Božím, o zákoně přírodním, jakož i duchovních zákonů nemůže se Bohu líbiti. Máme býti spolupracovníky Božími k znovuzřízení zdraví těla i ducha.“ (Des. oí Ages 824.)
11. **Co činil lid, když spotřeboval své zásoby? 2. Mojž. 16, 3.**
 „Ve výchování Izraele obsaženy byly všechny zvyky života. Bůh pečoval o všechno, co bylo k jejich blahu a bylo to zahrnuto v jeho zákoně. I co se stravy týkalo, chtěl Bůh jenom to nejlepší; Mana, kterou je živil na poušti, dávala sílu tělesnou, duchovní i mravní. Ačkoli mnozí pro obmezení pokrmů reptali a toužili po dnech, kdy „sedávali nad hrnci masa a jídali chleba do sytosti“, byla moudrost Boží volbou pro ně ospravedlněna tak, že to nemohli zapřít. Přes všechny těžkosti života na poušti, nebyl mezi nimi ani jeden neduživý.“ (Erzieh. 38.)
12. **Jak Bůh odpověděl na jejich reptání? V. 12—15.**
13. **Co žádali později? 4. Mojž. 11, 4.**
 Slova v 4. Mojž. 11, 19. 20 zdají se poukazovati na 2. Mojž. 16, 8, kdy bylo dáno maso pro jeden den; nyní však na celý měsíc. Tak to nebylo s manou. Pravděpodobně Bůh chtěl změnit jejich stravu v bezmasou, ale oni se tomu vzepřeli. On ukázal, že by jim mohl dáti maso právě tak jako manu, ale že tak neučinil, mělo je poučiti, že je lepší a zdravější pokrm a to lepší jim chtěl dáti.
 „Bůh mluvil v dějinách lidu Izraelského a k jejich blahu nedal jim stravu masitou. Sytil je chlebem nebeským. Ovš však chovali zemské žádosti; a čím více své myšlenky obraceli na egyptské hrnce masa, tím více nenáviděli pokrm, který jim Bůh dal, aby je zachoval při zdraví tělesném, duchovním i mravním. Toužili po hrncích masa,

jako to činí mnozí nyní.“ (Test. VI. 372.)

14. Co jim to přineslo? V. 33; Ž. 106, 13—15.

„Izraelští utrpěli velikou ztrátu, uchýlivše se od úmyslu, který Bůh měl s jejich stravováním. Chtěli jísti maso a sklízeli ovoce toho. Nedosáhli vytčeného cíle povahy a nesplnili jeho úmysl.“ Pán jim dal dostatek toho, co chtěli, až se jim to zošklivilo. „Zemského vážili si více než duchovního a nedosáhli svaté přednosti, jak to Pán s nimi zamýšlel.“ (Fussp. 317.)

15. Jaké naučení máme si vzíti ze zkušeností Izraele? 1 Kor. 10, 6.

„Izraelští chtěli masitý pokrm a jako mnozí nyní, říkali: Běž masa umřeme. Vzpurnému Izraeli Bůh dal maso, ale spočinula na tom kletba. Tisíce z nich zemřeli, kdy vy-toužené maso ještě bylo v jejich ústech. Starý Izrael jest nám příkladem a výstrahou, abychom nečinili totéž. — Dějiny jejich nevěry a vzpoury jsou zapsány jako zvláštní výstraha, abychom nenásledovali jejich příkladu a ne-reptali proti požadavkům Božím. Jak můžeme tak lhostej-ně jíti dále, hledajíce své vlastní cesty, následujíce svých vlastních očí a odcházejíce vždy dále a dále od Boha, jako to učinili Hebrejští? Bůh nemůže nic velikého vyko-nati pro svůj lid pro jeho zatvrzelost srdce a pro hříšnou nevěru.“ (Test. III. 171.)

Úkol 5. — 4. srpna 1934. Z. s. 19.41.

Příčiny prodleného vjití do Kanánu

1 Co zamýšlel Bůh všemi skutky svými s Izraelem? 5. Mojž. 8, 15. 16.

„Kristus byl vůdce Izraele na poušti. Vedl je, obklíčen jsa ve dne sloupem oblakovým a v noci ohnivým. Chránil je od nebezpečí pouště; přivedl je do země zaslíbené; a před tváří všech národů, kteří Boha neuznali, štípil Izraele jako své vlastnictví, vinici Páně.“ (Gleichn. 287.)

2. Co bylo jejich největší slabostí? Žid. 3, 10—12; 4, 2.

„Pohledíme-li na všecko, co pro nás Bůh učinil, měla by naše víra býti silná, činná a stálá. Místo reptání a naří-

kání, měla by naše řeč zníti: „Dobrořeč duše má Hospodinu . . .“ Žalm 103, 1. 2. (Patr. 292.)

3. Jak dlouho potřeboval Izrael k cestě z Egypta do Kanánu? (Bylo to asi 400 km.)

„Obyčejně to netrvalo déle než měsíc. Oni však šli 40 let, t. j. od r. 1491 do 1451 před Kr. Cesta z Egypta k Sinai trvala dva měsíce. Od Sinai do Kádesbarne 11 měsíců. Zvědové procházeli zem 40 dní. Z uvažování shledáváme, že uplynulo 38 let, když odešli z Kádesbarne a zase se tam vrátili. O něco později přešli potok Záred. Do té doby uplynulo 39 let a 3 měsíce a zbývalo 9 měsíců k zabránění Galád a Bázan a k posledním příhodám života Mojžíšova.“ (Kibbin.)

4. K čemu byli vyzváni, když dlouho tábořili u Sinai?
5. Mojž. 1, 6—8.

5. Co bylo vnějším znamením k jítí? 4. Mojž. 10, 11. 12.

6. Co učinili v Kádes a s jakým výsledkem? 4. Mojž. 13, 1—3. 17—20. 25—33; 14, 1—4.

„Příběh dvanácti zvědů má význam pro nás jako lid. Také nyní se mezi námi stává, že se jenom naříká, ba jiní se zdržují od práce, máme-li se setkat s těžkostmi. Zjevuje se tatáž nevole, dbáti spolehlivých zpráv a dobrých rad, jako za dnů Jozue a Kálefa. Služebníci Boží, kteří nesou břímě věci Boží, zapírají sebe a trpí nedostatek, aby prospěli jeho lidu, jsou nyní zřídka více ctěni než tehdy.“ (Test. IV. 154.)

7. Jaký trest měl postihnouti Izraelské za jejich vzpouru?
4. Moj. 14, 28—35.

8. Jaké vyznání znovu učinili? 5. Mojž. 1, 41.

9. Z čeho poznáváme, že to nebylo vyznání pravé? V. 42. 43.

„Nechtěli se podrobiti hroznému úsudku, že všichni mají umřít na poušti, proto byli hotovi, použítí každé záminky, aby mohli věřit, že to nebyl Bůh, který je vedl a rozhodl o jejich osudu, nýbrž Mojžíš. Nejlepší snahy těch nejtišších lidí ze všech na zemi, nemohly přemoci odpor tohoto lidu; a ačkoli před jejich zraky stále byla znamení nelibosti Boží nad jejich dřívější zkažeností, když ve svých řadách viděli mezery, které zanechali odloučení

členové, přece si nevzali naučení do srdce. Stále podléhali pokušením.“ (Test. IV. 396.)

10. **Jaké byly následky této domýšlivosti? V. 44—46; 2, 1.**
„Domýšlivost jest všeobecné pokušení, jímž satan napadá lidi a tak vítězí v devíti případech z desíti. Ti, kdož předstírají, že jsou následovníci Kristovi a tvrdí, že se účastní boje proti všemu zlému, upadají často bezmyšlenkovitě do pokušení, kde je zapotřebí divu, aby zase vyšli čistí. Rozmyšlením a modlitbou byly by od toho uchováni a vyhnuli by se nebezpečnému postavení, do něhož se vydali, když podlehli vlivu satanovu. Nemůžeme se ukvapeně dovolávat zaslíbení Božích, když se lehkomyšlně vydáváme v nebezpečí, přestupujeme zákony přírodní a nevyužijeme-li opatrnosti a schopnost k usuzování, jimiž nás Bůh vyzbrojil. To jest nejhroší domnění.“ (Test. IV. 44. 45.)
„Nepřátelé Izraele, kteří dříve blíženi se mocného zástupu očekávali s chvěním, svým skvělým vítězstvím byli pobádáni, aby jim odporovali. Všecky pověsti o předivných činech, které Bůh pro svůj lid činil, pokládali za falešné a necítili příčiny, proč by se jich měli bát. Tato první porážka Izraelských, která Kananitské naplnila odvahou a zmužilostí, značně ztížila dobytí země. Izraeli nezbyvalo nic jiného, než odejít od vítězných nepřátel na poušť, o níž věděli, že bude hrobem pro celé pokolení.“ (Patr. 396.)
11. **Jak dlouho potom Izrael putoval pouští? 5. M. 2, 14.**
Jak smutná je to skutečnost, pomyslíme-li, že Izrael mohl hned vejít do zaslíbené země, ale pro nevěru a vzpurné smýšlení musili 38 let ztráviti na poušti! Jaké to naučení pro nás!
12. **Jaký poukaz máme, že přes jejich vzpuru Bůh byl dále s nimi? Neh. 9, 19—21; 5. Mojž. 2, 7.**
Je to zjevné: Bůh určil, že hnutí, které uvedl v život, povede až do konce, jak to zaslíbil Abrahamovi. (5. Mojž. 6, 23.)
13. **Jaké poselství obdrželi na konci 38 let? V. 3.**
„Doba 38 let, kterou Izrael ztrávil na poušti od své vzpury v Kádesbarne, kdy je Pán vedl zpět na poušť a potom zase přišli do Kádesbarne, jest takřka jako nepopsaným listem, co se týká události v oné době. Bible

uvádí jenom dva příběhy z oné doby: muže, který v sobotu sbíral dříví a vzpouru Chóre, Dátana a Abirona. — Byl to vpravdě vzpurný národ. Kudy chodili a jak ztrávili oněch 38 let, nevíme.“ (Kibbin.)

Úkol 6. — 11. srpna 1934. — Z. s. 19.29.

Hnutí adventní — duchovní Izrael

1. Jaký význam má vyjití Izraele pro hnutí adventní? 1. Kor. 10, 11.

„Dějiny Izraele na poušti byly napsány ku prospěchu Izraele Božího v posledku časů. Dějiny zacházení Božího s putujícími poušti, ve všech jejich taženích sem a tam, jejich hladovění, žíznění i únavě, a překvapující zjevení moci Boží k jejich vysvobození, jsou plnou výstrahou a naučením pro jeho lid ve všech dobách. Rozličné zkušenosti hebrejských, byly přípravnou školou na zaslíbený domov v Kanánu. Bůh si přeje, aby jeho lid v těchto dnech se srdcem pokorným a duchem učícím, snášel zkoušky, jimiž musil procházeti starý Izrael, aby byl poučen o své přípravě pro nebeský Kanán.“ (Patr. 291.)

„Satan nám klade zrovna taková osidla, jaká kladl Izraeli právě před jeho vjitím do Kanánu. Dějiny onoho lidu se opakují.“ (Test. V. 160.)

2. Které proroctví mluví o druhém shromažďování Izraele? Izai. 11, 11.

3. Co Izaiáš praví o tomto hnutí? V. 16.

Satan chce zmásti myšlení lidí o druhém shromažďování Izraele a přivést je tam, aby doslovně očekávali znovuzřízení národa židovského. Proroctví Izaiášovo však nedává takovou naději. Rozptýlení Izraelští mají býti shromážděni „od čtyř stran země“. V. 12. U Ozeáše 2, 23 je jasně praveno, že lidem Božím nazván bude ten, kdo jím nebyl.

4. Které podobenství jasně ukazuje, že Bůh dokončil své zvláštní dílo s tělesným Izraelem? Mat. 21, 33—43.

„Kristus by byl odvrátil osud národa židovského, kdyby Jej byli přijali. Ale závist a nenávist učinila je nesmiřitelnými. Rozhodli se nepřijmouti Ježíše Nazaretského jako

Vykupitele. Zavrhli světlo světa a od té chvíle zahaleni byli temnotou jako o půlnoci. Předpověděný osud přišel na lid židovský.“ (Prophetes and Kings 712.)

5. **Jakému lidu mělo být dáno království Boží podle tohoto podobenství? Mat. 21, 43.**

Odpověď: Ježíš mínil duchovní lid, duchovní Izrael.

„Co obmýšlel Bůh světu skrze Izraele, vyvolený lid, dokoná v těchto dnech skrze svou církev. Svou vinici dal jiným vinařům, totiž lidu, který zachovává jeho smlouvu a věrně přináší ovoce. Vždy byli na zemi praví zástupcové Boží, kteří jeho lidu oznamovali jeho věci. Tito svědkové Boží jsou počítáni k duchovnímu Izraeli a na nich se splní všechna zaslíbení smlouvy, která Pán dal lidu ve staré době.“ (Prophetes and Kings 713.)

6. **Co praví Petr o tomto lidu? 1. Petr. 2, 7—10.**

7. **Jak se zachoval tělesný Izrael k svému Králi a Vykupiteli? Jan 1, 11; 19, 15.**

„Více než tisíc let čekali Židé na příchod zaslíbeného Vykupitele. Jejich největší naděje obráceny byly na tuto událost. Po tisíc let bylo jeho jméno vyslovováno v písních, v proroctvích, při bohoslužebných výkonech v chrámu, jakož i v modlitbě doma; ale když přišel, nepoznali Ho jako Vykupitele, na nějž tak dlouho čekali. Do svého vlastního přišel, ale jeho vlastní Ho nepřijali.“ (Prop. and Kings 710.)

8. **Jak Pavel vyličuje činy Izraele? 1. Test. 2, 15. 16.**

9. **Jak dlouho Jerusalelem měl být pošlapáván od národů? Luk. 21, 24.**

Uvedený zde „čas národů“ je doba těsně před ukončením doby milosti a před druhým příchodem Kristovým. Učení, že Židé se mají znovu ustavit jako národ a opanovat Jerusalelem, jest protibiblické a vede Židy k tomu, aby spcléhali na svůj původ. Toto učení Kristus odsoudil. Jan 8, 39; Mat. 3, 9.

10. **Na který Jerusalelem křesťanům z židovstva poukazoval Pavel, který sám byl Židem? Žid. 11, 9. 10; 13, 14.**

„Bůh dal Abrahamovi vidět toto neuvadlé dědictví a on se spokojil s touto nadějí . . . Očekáváme-li lepší vlast, totiž nebeskou, musíme zde být jako hosté a příchozí. Ti,

kdo jsou dítkami Abrahamovými, budou hledati město, na které on patřil, jehož řemeslníkem a stavitelem Bůh jest.“ (Patr. 164.)

11. Ke kterému Izraeli musíme náležeti? Gal. 6, 16.

12. Kdo jsou pravým Izraelem? Gal. 3, 29.

„Bible jasně učí, že zaslíbení, daná Abrahamovi, mají býti vyplněna v Kristu. Všichni, kdo náležejí Kristu, jsou „síně Abrahamovo a podle zaslíbení dědicové“. — Dědicové neporušitelného a nepomijitelného dědictví, země, od zlořečenství hříchu osvobozené. Neboť „království, moc a panství pode vším nebem dáno bude lidu svatých výsostí“ a „tiší dědičně obdrží zemi a rozkoš míti budou ve množství pokoje“. (Patr. 163. 164.)

13. Z čeho poznáváme, že všichni, kdo nesplní tyto podmínky budou v onen den zklamáni? Mat. 7, 21—23.

„Ve svém slově dal Bůh podmínky, za kterých lidé dosáhnouti mohou věčného života. — Poslušnost k příkázáním Božím vírou v Ježíše Krista. Bůh vyvolil povahu, která by byla ve shodě s jeho zákonem, a kdo cele plní to, co On požaduje, bude mocí vjíti do říše slávy . . . Co bylo předzvěděno k vykoupení, jest volné pro všechny, kteří splní podmínky.“ (Patr. 202. 203.)

Úkol 7. — 18. srpna 1934. — Z. s. 19.16.

Srovnání vyjití a hnutí adventního

1. Kde jest předpověděno světové hnutí adventní? Zjev. 14, 6—9.

2. Který děj v nebeské svatyni na základě proroctví dal podnět k hnutí adventnímu? V. 7; Dan. 8, 14.

Kněžská služba v pozemské svatyni ve starém Izraeli končila očištěním svatyně. Byla to hodina soudu pro všechny Izrael. (3. Mojž. 23, 29.) Služba v pozemské svatyni byla odstínem kněžské služby Kristovy v nebeské svatyni. (Žid. 8, 5.) Proto také služba v nebeské svatyni musila končiti očištěním, dílem, které jest vyličeeno u Dan. 7, 9. 10.

3. Jakou událostí jest označen počátek 2300 let? Dan. 9, 25a. Kdy skončí 2300 let, počítáme-li od výpovědi Artaxerxe-

rovy na podzim r. 457 př. Kr. Odpověď: Na podzim 1844. „Bylo shledáno, že 2300 let začíná tehdy, kdy vešel v platnost rozkaz Artaxerxův o obnovení a vystavění Jerusalema, na podzim r. 457 př. Kr. Když vezmeme tento letopočet za počáteční bod, shoduje se úplně se všemi událostmi, předpověděnými ve vysvětlení tohoto období u Dan. 9, 25—27. Šedesát devět týdnů, prvních to 483 z 2300 let, mělo sahati až k Mesiáši, Pomazanému; křest Kristův a pomazání Duchem svatým r. 27. po Kr. přesně vyplňuje toto určení. V polovici sedmdesátého týdne Kristus měl býti usmrčen. Za tři a půl roku po svém pokřtění Kristus byl ukřižován, na jaře r. 31. po Kr. 70 týdnů, čili 490 let mělo býti vyhlazeno Židům. Po uplynutí tohoto období dovršili zavržení Krista pronásledováním jeho učedníků, a apoštolové obrátili se k pohanům, r. 34 po Kr. Tím končilo prvních 490 let z 2300, a zbývalo tedy ještě 1810 let. Od r. 34 po Kr. 1810 let sahá až do r. 1844. „Pak“, pravil anděl, „očištěna bude svatyně.“ Všechny předcházející podrobnosti proroctví se nad vší pochybnost splnily v ustanovený čas.“ (Spor 248.)

A když v ustanovený čas r. 1844 v nebesích začal soud, nastalo na zemi světové hnutí adventní. Lid, který zachovává přikázání Boží a má víru Ježíšovu. Poselství: „Přišla hodina soudu jeho“, začalo se zvěstovati všem národům.

4. Tehdy zaznělo Izraelským volání, aby vyšli ze služebnosti egyptské. Jak zní volání v době nynější? Zjev. 18, 2—4. „Jako Bůh vyvedl Izraele z Egypta, aby mohli zachovávat sobotu, tak volá nyní svůj lid z Babylona.“ (Spec. Test. A. 1890. 39.)
5. Faraó, nejvyšší moc tehdejší doby, zbraňoval vyjít Izraele z Egypta. Z čeho vysvítá, že pravdám a cílům hnutí adventního rovněž bude kladen mocný odpor? Zjev. 12, 17; 13, 15—17.
6. Jak bude podle proroctví hnutí adventní rozšířeno? Zjev. 14, 6.
7. Jak Bůh připraví svět, když přijde doba pro hnutí adventní? Dan. 12, 4b.

Všeobecně jest uznáváno, že v posledních 50 letech byly

učiněny větší vynálezy a pokroky, než ve všech dobách dřívějších. Brány k všem národům byly otevřeny.

„Většina zemí napořád odporovala křesťanské misii, takže každý pokus o zvěstování poselství bylo by znamenalo trpěti smrt pro Krista. Posly očekávalo veliké protiventství, kruté zajetí, nebo mučednická smrt. Ale když malý zástup šel vpřed, všude padly zdi Jericha a železná vrata sama se otvírala.“ (A. T. P.)

8. Na co zvláště byla obrácena pozornost lidu adventního? Žid. 8, 1. 2; Zjev. 11, 19; Dan. 8, 14.

Učení o svatyni nebeské jest zvláštní učení adventní. Jako starému Izraeli Bůh poukazoval na pozemskou svatyni, tak obracel pozornost lidu adventního na svatyni nebeskou. „Místo zábavám a marnivým věcem, měl by býti drahý čas věnován pilnému badání ve slovech pravdy. Lid Boží má dobře rozuměti otázce svatyně a vyšetřujícímu soudu. Všichni potřebují osobního poznání díla velikého Velekněze; jinak jim nebude inožné, aby v této době měli opravdovou víru anebo aby stáli na místě, které pro ně Pán určil.“ (Groser Kampí 559.)

9. Jaké naučení o vydržování pracovníků evangelia dává Pán ještě nyní ve shodě s tím, co kdysi dal starému Izraeli? 4. Mojž. 18, 21; 1. Kor. 9, 13. 14; Mat. 23, 23.

Ve starých dobách požadoval Bůh od svého lidu desátek ze všeho. 3. Mojž. 27, 30—33; Mal. 3, 10. Vše, co měli, bylo jim svčřeno, neboť On, jako Stvořitel, byl vlastníkem. K vydržování kněží a služebníků požadoval Bůh jenom desátek, jako uznání svého práva vlastnického. Zadržeti desátek jest olupování Boha. Nový Zákon zřejmě poukazuje na povinnost, dáváním desátků uznati Boží právo vlastnické.

10. Co se stane po dokonání díla adventního? Zjev. 15, 1; 16, 1.

Doba vylití ran není v obou hnutích stejná. Je pozoruhodné, že kalich hněvu svého Bůh vylil na nekající a hříšné, když doplnili míru přestupování a zřejmě se postavili proti Bohu. Při vyjití přišly rány právě před tím, než Izrael opustil Egypt. V hnutí adventním mají rány přijíti krátce před vysvobození lidu Božeho . . .

11. **Jaká píseň, podobná při vysvobození Izraele, bude zpívána na moři sklemém? Zjev. 15, 2. 3.**

„Nikdo mimo 144.000 nemůže se naučití onu píseň, neboť je to píseň jejich zkušeností a nikdo neučinil takové zkušenosti jako oni. Ti následují Beránka, kamkoli by šel. Protože jsou živí vzati ze země, budou jako prvotiny Bohu a Beránkovi. To jsou ti, kteří přišli z velikého soužení; prožili soužení, jaké nebylo, co jsou lidé na zemi; obstáli v době soužení Jákobova; při vylití posledního soudu Božího, stáli zde bez Přímluvce.“ (Großer Kampf 733.)

12. **Jaké zřízení podobné jest v obou hnutích? 2. Mojž. 18, 13—26; 1. M. 10, 28; 2. M. 2. 34; 2. M. 13, 18 konec.**

„Při vyjití zachován byl úplný pořádek. Nebylo všecko najednou, ale zřízeno bylo jedno po druhém na radu Boží, nebo zkušenostmi cestou. Při vejiti do země zaslíbené byl každý kmen dobře organisován, každá jeho práce byla opatrně vykonána. V prvních dnech hnutí adventního byla dobrá organisace pokládána za nutnou k úspěchu. Dobře organisovaný a schopný lid pracuje nyní ve všech dílech světa k rozšíření evangelia. O této první době jest praveno, že to byl tvrdý boj při provedení organisace. Přesto, že Pán v této věci dával svědectví za svědectvím, byl velký odpor, proti němuž se musilo vystupovati. Víme však, že Pán, Bůh Izraele, vedl nás svou prozřetelností. Provedli jsme organisaci a výsledek toho byl značný pokrok.“ (Test. to Min. 26. 27.)

13. **V co hlavně musíme spoléhati? Zach. 4, 6.**

„Nesmíme se spoléhati jenom na zevní. Především potřebujeme obživující vliv Ducha svatého. Ne silou, ani mocí, ale Duchem mým, praví Hospodin.“ (Tamtéž 512.)

14. **Jaké napomenutí týká se zvláště nás? Efez. 5, 18b.**

„Jenom těm, kteří pokorně očekávají vedení Boží a jeho milosti, bude dán Duch svatý. Bůh očekává, že každý bude žádati jeho moci a také že ji přijme. Toto zaslíbené požehnání, které je chápáno vírou, přináší všechna jiná požehnání. Je udíleno podle bohatství jeho milosti a Kristus je ochoten dáti je každému podle jeho schopností.“ (Des. of Ages 672.)

Reformy skrze adventní hnutí

1. Jakým darem duchovním chce Bůh podporovati hnutí adventní? Zjev. 12, 17; 19, 10.

„V dávných dobách mluvil Bůh lidem skrze ústa proroků a apoštolů. Nyní jim mluví skrze Svědectví svého Ducha. V žádné době nepoučoval Bůh svůj lid vážněji o své vůli a o cestě, kterou by měli jíti, jako právě nyní . . . Kdyby byl Boží lid poznal zacházení s ním a přijal naučení, byl by měl přímou cestu svým nohám a světlo, které by jej vedlo temnotou a malomyslností.“ (Zeug. I. 16. 17.)

2. Jaké jest jedno z velikých požehnání, které církev tímto darem dosahuje? Efez. 4, 13.

„Bůh vyvádí lid ze světa k výšinám věčné pravdy, k přikázáním Božím a víře Ježíšově. Chce svůj lid vychovati a připravit. Nebudou nejednotní, aby jeden věřil to a druhý pravý opak nebo, aby každý nezávisle na církvi špl vpřed. Rozličnými dary a pořádky, které Pán v církvi ustanovil, všichni dospějí jednoty víry.“ (Test. III. 416.)

3. Jaký úmysl má Bůh, když vyvolává svůj lid z Babylona? Zjev. 14, 12.

4. Které proroctví poukazuje na reformu sobotní v posledních dnech? Zjev. 14, 7. 9; Izai. 56, 1. 2; 58, 1. 13. 14; Zjev. 7, 1—3.

Poselství ze Zjev. 14 vybízí lidi, aby se klaněli Bohu, jako Stvořiteli nebe a země, jelikož sobota jest památkou jeho moci stvořitelské. „Znamení nebo pečeť Boží jest zjevena v posvěcení soboty, dne památky stvoření.“ (Test. VIII. 117.)

„Ctitelé Boží se budou odlišovati svou úctou ke čtvrtému přikázání, neboť to jest znamením jeho tvůrčí moci a svědectvím jeho nároku na úctu a velebení, kdežto uctivačí šelmy budou se vyznačovati snahou k svržení upomínky Stvořitele a vyvyšováním Říma. — V rozhodné chvíli křesťanstvo bude rozděleno ve dvě veliké třídy, — ty, kteří zachovávají přikázání Boží a mají víru Ježíšovu, a ty, kteří se klaní šelmě a obrazu jejímu a přijímají její znamení.“ (Spor 273. 275—276.)

5. Co Pán očekával od svého lidu ve všech dobách, zvláště pak v době lnutí adventního? 1. Tim. 2, 9; 1. Petr. 3, 3—5.
„Sebezapírání v odívání se, jest částí naší povinnosti křesťanské. Prostý oděv a zřeknutí se ozdob všeho druhu shoduje se s naší vírou.“ (Test. III. 366.)
6. Čím se rozlišovali Izmaelští (pohané) od ostatních národů? Soud. 8, 24.
„Naše jediná jistota záleží v tom, abychom byli zvláštním lidem Božím. Žádným způsobem nesmíme následovati nemravů a módy této doby, nýbrž musíme státi úplně nezávisle, bez jakékoli dohody s jejími zkaženými a modlářskými zvyky.“ (Test. V. 78.)
7. Jak jest ukázáno, že na poušti předivným způsobem Bůh pečoval o zdraví Izraele? Nehem. 9, 19—21.
„Celou cestu, kterou je Bůh vedl, nalézali vodu k občerstvení žíznících a chléb nebeský k utišení hladu, pokoj a bezpečnost ve stínu oblakovém ve dne a ohnivém v noci. Andělé jim sloužili, když vystupovali do výšin anebo šli drscu cestou pouště. Přes všechny útrapy, které zakoušeli, nebyl v jejich řadách žádný slaboch. Velikou cestou nebyly nohy zraněny a oděv nezvetšel. Bůh jim podmanil dravé šelmy a jedovaté plazy lesa i pouště.“ (Pat. 432.)
8. Co přeje Jan každému dítěti Božímu? 3. Jan. 2.
„Zdraví je neocenitelné požehnání; se svědomím a náboženstvím jest úzeji spojeno než jak si představujeme. Naše schopnosti velikou měrou závisejí na našem zdraví.“ (Gospel Workers 242.)
9. Jaký by měl být tělesný stav věřícího? 1. Kor. 3, 16.
10. Co dítě Boží musí věděti? 1. Kor. 6, 19. 20.
„Člověk, jehož tělo jest chrámem Ducha svatého, nestane se otrokem zhojbného zvyku. Jeho síly náležejí Kristu, který jej vykoupil svou krví. Jeho majetek jest Páně: Jak by se měl provinití mrháním toho, co mu bylo svěřeno? Domnělí křesťané vydávají každý rok mnoho peněz za neužitečné a škodlivé věci k svému uspokojení, zatím co duše hynou nedostatkem chleba života.“ (Gr. Kampf 545.)
11. Jak se povede tomu, kdo své tělo poskvrní? 1. Kor. 3, 17.
„Úplná shoda s požadavky Písma svatého bude k požehnání vnitřnímu i vnějšímu člověku. Ovocem Ducha není

jenom láska, radost, pokoj, nýbrž také střídmost. Bůh přikazuje svým dítkám, aby svá těla neznečisťovaly, neboť jsou chrámem Duchu Božího.“ (Test. IV. 570.)

12. Jakou zásadu bychom měli mít při jídle a pití? 1. Kor. 10, 31.

„Člověk jako koruna stvoření měl by Boha oslavovati tělem i duchem svým. Jak to můžeme činiti, když povolujeme choutkám ke škodě našich tělesných i duchovních sil? Bůh žádá, abychom svá těla přinesli v obět živou. Naší povinností jest, abychom svá těla zachovali při zdraví, neboť jenom tak můžeme vyhověti požadavkům Božím.“ (Test. II. 65.)

Úkol 9. — 1. září 1934. — Z. s. 18.48.

Krise lidu Božího

1. Jaké veliké odpadnutí Izraele stalo se na hranici země zaslíbené? 4. Mojž. 1—3.

2. Kolik jich zahynulo trestajícím soudem Božím? V. 9.

„Nyní, když se blížíme skončení doby a lid Boží stojí na hranici nebeského Kanánu, satan, jako tehdy, zdvojnásobí své úsilí, aby zabránil vjiti do zaslíbené země. Klade osidla každému jednotlivci. Na stráži musí býti nejenom nevzdělaní a nevědomí; svá pokušení připraví pro ty, kteří jsou na nejvyšších místech, v nejsvětějších úřadech; může-li je svěsti, aby poskvrnil své duše, může skrze ně mnohé zničiti. Nyní používá týchž nástrojů, jako před třemi tisíci lety. Přátelstvím se světem, lákavou krásou, touhou po zábavách, rozmařilosti, hostinami nebo pitím svádí k přestupování sedmého přikázání.“ (Patr. 461. 462.)

3. Jaké okolnosti podle slov Ježíšových budou na zemi krátce před jeho druhým příchodem? Mat. 24, 37—39.

„Tytéž hříchy, které přivodili hněv Boží na svět, jsou také nyní. Od jídla a pití přechází lidstvo k lýženi a opilosti. Tento převládající hřích, bezuzdnost zvrácených choutek, rozvinula ve dnech Noé lidské náruživosti a vedla k všeobecné zkáze, až násilnost a zločinnost dosahovala k nebi a Bůh očistil zemi potopou od mravní poskvrny.“ (Test. III. 163.)

4. **Jak byla rozmnožena nepravost za dnů Noé? 1. Mojž. 6, 5. 11. 12.**
 „V okolnostech světa, jaký byl před potopou, jsou ukázány následky správy, jakou satan chtěl zavést v nebesích, při čemž zavrhoval moc Kristovu a chtěl odstranit zákon Boží. Ve svévolných hříšnicích světa před potopou vidíme poddané, nad nimiž satan panoval. Všeliké tanutí a myšlení srdcí bylo zlé po všechen čas. Každá pohnutka mysli a představa byla v rozporu s Božskými zásadami čistoty, pokoje a lásky. Je to příklad hrozné zpusťlosti, pocházející z úmyslů satanových, sejmuti ze stvoření Božího otěže svatého zákona.“ (Patr. 70.)
5. **Proč byl stále větší úpadek mravní? V. 2.**
 „Vidouce synové Boží, že dcery lidské krásné jsou. Vábeni krásou dcer potomků Kainových, přivodili si potomci Setovi nelibost Boží, protože s nimi vcházeli v manželství. Mnozí z nich, kteří uctívali Boha, byli ustavičným lákáním svedeni k hříchu a pozbyli své svaté povahy. Tím, že se směšovali se zpusťlostí, stávali se jim podobní smýšlením i skutky; hranice sedmého přikázání byly překročeny a brali sobě ženy, kteréž oblivovali.“ (Patr. 72.)
6. **Jaké příčiny uvádí Písmo k odpadnutí Šalomounovu? Neh. 13, 25. 26.**
7. **Jakou výstrahu dává Pavel? 2. Kor. 6, 14—18.**
 „Kdo vstoupil v svazek manželský, dokud byl neobrácen, má po svém obrácení větší povinnost býti své družce věrný, ať jakkoli v náboženském přesvědčení s ním se rozchází; požadavky Boží mají však býti výše vztyčeny než cokoli pozemského, i když by z toho vzešly zkoušky a protivenství. Duchem lásky a tichostí může věrný svým vlivem získati nevěřícího. Ale sňatek křesťana s nevěřícím jest v Písmě zakázán. Přikázání Páně zní: Netáhněte jha s nevěřícími.“ (Patr. 169.)
8. **Jak smýšlí Jan o spojení světa s dítkem Božím? 1. Jan. 2, 15—17.**
9. **Jakých slov přímých používá Jakub proti přátelství světa? Jak. 4, 4.**
 „Svatý a trvalý ráz vztahu mezi Kristem a jeho církví jest v Bibli znázorněn manželstvím. Pán se spojil se

svým lidem slavnostní smlouvou, dav jemu zaslíbení, že chce býti jeho Bohem, zatím co lid se zavazoval, jenom Jemu samému náležeti . . . Nevěrnost církve Kristovy, které se dopustí tím, že svou důvěrou a láskou odvrátila se od Pána a zamilovala si věci světské, jest srovnána s porušením slibu manželského.“ (Gr. Kampí 440. 441.)

10. **Jak můžeme býti zbaveni všeho smýšlení světského?**
Kol. 3, 1. 2; Mat. 6, 21.

„Srdce Enochovo obráceno bylo k pokladům věčným. Hleděl na město nebeské. Viděl Krále, sedícího uprostřed Sionu, ve své slávě. Jeho myšlenky, jeho srdce, jeho mluva byla v nebesích. Čím větší byla bezbožnost, tím více toužil po nebeském domově. Zatím co byl na zemi, vírou již byl v království světla.“ (Patr. 78.)

11. **Co jest nejlepším prostředkem k odporování vlivům světa?**
Luk. 19, 13b.

„Pán chce míti ve své církvi živé křestany, neboť činný člen má méně pokušení nežli nečinný.“ (Test. Sabbath School 53.)

„Veliké vylití Ducha Božího, které celou zemi ozáří svou slávou, přijde teprve tehdy, až budeme míti ozářený lid, který ze zkušenosti ví, co to znamená býti spolupracovníky Božími. Když jsme se celým srdcem zasvětili službě Kristově, uzná Bůh tuto skutečnost velikým vylitím Ducha svého; to však se nestane, když větší část církve ještě nenáleží ke spolupracovníkům Božím.“ (Review and Herald z 21. července 1896.)

12. **Jak se zjeví smýšlení pravého Izraelity?** Ž. 145, 10. 11.

„Když praví křestané milují Ježíše více nežli svět, budou o Něm rádi mluvit, jako o svém nejlepším příteli.“ (Test. I. 160.)

13. **Jak na nevěřící působí oddanost lidu Božího?** Ezech. 36, 23.

„Proměnění lidského srdce a povahy jest div, který svědčí o živém Spasiteli. Ustavičný život v Kristu jest velikým divem. Při hlásání slova Božího má býti stále zjevná přítomnost jeho Ducha, aby slovo činil mocí život zplozující pro všechny, kteří je slyší.“ (Des. of Ages 407.)

Slavnostní poselství Boží k ostatkům Izraele

1. Co jest největší překážkou k dokonání díla adventního?
Zjev. 3, 17.

„Poselství církvi Laodicenské jest pozornost vzbuzující žaloba, použita na lid Boží v nynější době.“ (Test. III. 252.)

2. Co znamená Laodicea? Odpověď: Lid soudu.

Poselství Laodicei jest poselství přítomné pravdy lidu Božímu nyní. Na základě významu rčení a výroku proroka Daniele spadá zvěstování tohoto poselství do doby soudu od r. 1844.

3. Jak se nazývá Kristus sám v listu k církvi Laodicenské?
Zjev. 3, 14.

„Věrných svědků jest málo, ale v Kristu nalézáme jednoho, který jest nejen věrný, ale také neomylný.“

„Viděla jsem, že svědectví pravého svědka se nedbá ani polovičně. Toto slavnostní svědectví, na němž závisí osud církve, jen povrchně jest oceňováno, ne-li zcela neváženo. Toto svědectví musí způsobiti hluboké pokání; všichni, kteří je v pravdě přijmou, uposlechnou je a budou očištěni . . . Byli mi ukázáni ti, které jsem prve viděla plakati a ve své úzkosti duševní modliti se . . . Došli vítězství a ono v nich způsobuje velikou vděčnost a svatou radost.“ (Zkušenosti a vid. 231. 232.)

4. Jak ještě se Kristus označuje? V. 14 konec.

Jak je to pozoruhodné, že Kristus více než před 1800 lety v dopise poslední církvi, která se postavila proti učení o vývoji, mluví o sobě jako o počátku stvoření Božího. Žid. 1, 1. 2; Jan 1, 1—3; Kol. 1, 13—16.

5. Jak věrný svědek vyličuje církev Laodicenskou? Zjev. 3, 15. 16.

Neutrální nebo vlažný stav, o němž je zde zmínka, nevztahuje se tolik na činnost pro jiné, jako na dílo milosti v srdcích lidských.

„Kdybyste byli studení, byla by ještě naděje na změnu s vámi; kde však místo spravedlnosti Kristovy jest samo-spravedlnost, kde klam je těžko k poznání a samospra-

vedlnost těžko k odstranění, tam je těžké něčeho dosáhnouti. Neobrácený, bezbožný člověk jest na tom lépe než takovýto člověk.“ (Test. II. 176.)

6. Čím se vychloubá? Co neví? V. 17.

„Ustavičný pokrok díla našeho a množící se prostředky pomocné naplňují srdce a mysl mnohých z našeho lidu spokojeností a pýchou, při čemž jest se obávati, že tyto věci přicházejí (zaujímají) místo lásky Boží. (Test. IV. 535.)

7. Jaká otázka se vtírá, uvážíme-li tento smutný stav? Jer. 8, 22.

8. Jakou radu dává veliký Lékař? Zjev. 3, 18.

„Věrný Svědek nám radí, abychom od Něho koupili zlato ohněm zprubované, bílé roucho a mast na oči. Doporučované zde zlato jest víra a láska. Ono oholiacuje srdce, neboť je třibeno, až je čisté a čím více jest vyzkoušeno, tím větší má lesk. Roucho bílé jest čistota povahy, spravedlnost Kristova, která jest hříšníkům dána. Je to vpravdě nebeské tkanivo, které skrze Krista jest dosažitelné životu ochotného poslušenství. Mast na oči jest moudrost a milost, která nám umožňuje rozeznati mezi dobrým a zlým a poznati hřích v každém jeho zastření.“ (Test. IV. 88.)

9. Jaké smýšlení zjevuje Bůh, i když kárá a trestá? V. 19.
Obyčejně se trestají ditky. Žid. 12, 6. „Ať církev jakkoli je slabá a chybující, přece jest ve zvláštním smyslu předmětem největší pozornosti Boží.“ (Wirken 7.)

10. Jaké osobní dílo koná Kristus na každém jednotlivci? V. 20.

Kristus jde v Laodicei ke každému srdci. Jaký zármutek bychom pocítili, kdybychom přišli do domu toho, jež milujeme, pro nějž bychom byli hotovi přinést každou oběť, a on by nám odepřel, abychom vstoupili! „Viděla jsem, že mnozí přede dveřmi svého srdce nahromadili tolik smetí, že nemohli dveře otevřít. Někteří měli mezi sebou a bratřími odstraniti těžkosti. Jiní měli zlé vlastnosti, jako lakomství, které musily býti dříve odklizeny, aby dveře mohly býti otevřeny. U jiných stál před dveř-

mi jejich srdce svět a dveře byly zataraseny. Všecko toto smetí musilo býti prve odklizeny a pak teprve mohli otevřítí dveře a uvítati Spasitele.“ (Test. I. 143.)

11. Z čeho můžeme usuzovati, že Boží lid bude dbáti poselství církvi Laodicenské? Zjev. 14, 1—3.

„Než Bůh naposledy navštíví svět svými soudy, nastane mezi jeho lidem probuzení k původní zbožnosti, jaká nebyla od doby apoštolské. Duch a síla Boží vylity budou na jeho ditky.“ (Gros. Kampí 534.)

12. Jaké zaslíbení Pán dává těm, kteří uposlechnou této výstrahy? Zjev. 3, 21.

Úkol 11. — 15. září 1934. — Z. s. 18.18.

Povaha ostatků (Izraele)

1. Kdo shromáždí lid Boží? 1. Mojž. 49, 10.
2. Jak Boží lid může býti účasten požehnání Božích? Jer. 5, 23—25.

„Je to nebezpečná věc, míti ve svém srdci nekřesťanskou vlastnost. Jediný hřích, který chováme, sniží pomalu naši povahu a všechny její šlechetné síly podrobeny budou zlému. Kdo jediného strážce odstraní od svého svědomí, hovní jedinému zvyku, jedinému zanedbávání vysokých požadavků povinností, strhává hradbu své duše a otvírá cestu satanu, aby vnikl a svedl.“ (Patr. 456.)

3. Jak Pán napomíná svůj lid? Sof. 2, 1—3.
4. Co očekává od ostatků při svém příchodu? 2. Petr. 3, 10—13.
5. Jak se proto mají připravití žijící v posledních dnech? V. 14. 15.

„Lidé světšší jsou bedliví v práci. Horlivě následují zlého, jako spravedlnosti, bludu jako pravdy a hříchu jako svatosti. Temnota přikrývá zemi a mrákota národy. Bude-li Boží lid spáti v takové době, jaká jest nyní? Zdaliž ti, kteří mají pravdu, haliti se budou v mlčení, jako kdyby byli ochromeni? Nevěřící říkají, že kdyby oni věřili to, co křesťané předstírají věřiti, byli by mnohem opravdovější. Věříme-li, že skonání všech věcí jest blízké, „jaci

býti máme ve svatých obcováních a v pobožnostech?“
(Test. V. 546, 547.)

6. Jak ostatkové představeni byli Janovi? Zjev. 14, 5. 12.

„Pravý lid Boží, mající Ducha božského činění a nesoucí spasení duší na svém srdci, bude hřích vždy viděti v jeho hříšné povaze. Svědomitě a přímo postaví se vždy proti hříchům, do nichž lid Boží snadno upadá. Zvláště v době, kdy Pán své dílo na své církvi dokonává, v době zabezpečování 144.000, kteří mají státi před trůnem Božím bez poskvrny, nejvíce pocítují nesprávnost domnělých dítek Božích.“ (Test. III. 266.)

7. Jaké vlastnosti téhož zástupu uvádí prorok? Soř. 3, 13.

8. Jaké zaslíbení Bůh dal svému lidu pro den velikého hněvu? Joel 3, 16.

„Slyšela jsem hlas Boží, který otrásal nebem i zemí. Nastalo veliké zemětřesení. Budovy se zachvěly a padly v ssutiny. Potom jsem slyšela vítězné volání vítězů. Hleděla jsem na skupiny, které ještě krátce před tím byly ve velkém útisku a poddanství. Jejich zajetí bylo změněno. Slavné světlo rozlévalo se na ně. Jak krásně vypadali! Únava a starosti zmizely; zdraví a krásu viděti bylo v jejich obličejích. Jejich nepřátelé, pohané kolem nich, jako mrtví padli k zemi. Nemohli patřiti na světlo, které zářilo na vysvobozené svaté. Toto světlo a tato sláva zůstala na nich, až se Ježíš ukázal na oblacích nebeských a věrný, zkušený zástup byl v okamžení proměněn.“
(Test. I. 184.)

9. Která slova týkají se také nás nyní? Izai. 60, 1. 2.

„Kristus učinil opatření, aby jeho církev, která jest ozářena světlem světa a má slávu Imanuele, stala se církvi proměněnou. Je to jeho úmysl, aby každý křesťan obklíčen byl ovzduším světla a pokoje. On si přeje, aby život náš naplněn byl božskou radostí.“ (Prophets and Kings 720.)

10. Co bychom měli věděti? 1. Kor. 15, 34.

11. Jakou povahu zjevovati mají ostatkové, dokud jsou zde v hříšném těle? 2. Kor. 4, 10. 11.

12. Jak ostatkové mají žiti na tomto světě? Tit. 2, 11—13.

„Jestliže Kristus sídlí v srdci, jest láskou k Bohu a k lidem

tak přemoženo, že se v něm neprojeví rozmrzlost, vyhledávání chyb ani svárlivost. Náboženství Kristovo cele zvítězí v srdci nad všemi náklonnostmi." (Test. IV. 610.)

13. V čem záleželo tajemství takového života pro Pavla? Fil. 1, 20, 21.

„Kdo jest Kristu nejbliže, nejvíce přijal do svého srdce jeho sebeobětavé lásky, lásky, která se nenadýmá, v nic neslušného se nevydává, nehledá svých věcí, nedá se zdrážditi, neobmýšlí zlého, — lásky, která pohnula učedníky, jako pohnula Mistra, všecko dáti, žíti, pracovati, obětovati se až k smrti pro zachránění lidí. Tento duch zjevil se v životě Pavlově. On pravil: „Kristus jest můj život“, neboť jeho život zjevoval lidem život Kristův; „umřítí jest mi zisk“. „Veleben bude Kristus na těle mém, buď skrze život, buď skrze smrt.“ (Des. of Ages 549.)

Úkol 12. — 22. září 1934. — Z. s. 18.02.

Povaha ostatků

(Dosažení svaté povahy umožněno.)

1. Co jest nejpodstatnější v životě křesťanském? 1. Jan. 5, 4.
2. Jak se Kristus chce zjevití v našem životě? Kol. 2, 5—7. „Satan jásá, když slyší, jak vyznavači Kristovi omlouvají se pro své chyby. Takové omlouvání vede ke hříchu. Pro hřích není omluvy. Každé pokání činící, věřící dítko Boží, dosáhnouti může svatou povahu, život, podobný Kristu.“ (Des. of Ag. 311.)
3. Oč musí každý křesťan usilovati? 1. Jan. 2, 1a.
4. Jaké opatření učiněno bylo pro toho, kdo by v slabosti zhřešil? V. 1b.

Toto zaslíbení není opatřením pro hřích, nýbrž pro případ, že bychom zhřešili. Rozumějme tomu asi tak jako parníku s jeho záchrannými prostředky. Nesmíme se domnívati, že záchranné prostředky byly zhotoveny pro to, aby se loď potopila, nýbrž pro případ, že by se mohla potopiti. Bez tohoto předivného opatření našeho Pána byl by ten nejlepší z nás zmalomyslněn.

5. Co především náleží k vítěznému životu? Jan 15, 5.
6. Jakým zaslíbením musí být veden náš život? Fil. 4, 13.
„Kristus nám přičítá svou čistou povahu a ve své vlastní čistotě nás představuje Otci. Mnozí se domnívají, že je to nemožné uniknouti moci hříchu, ale zaslíbení praví, že budeme naplnění plnosti Božství. Náš cíl jest příliš nízký, musí býti postaven vyšší.“ (E. G. W. v Review and Her. 12. VIII. 1892.)
7. K jaké službě zmocnění budeme skrze Krista? Řím. 6, 13.
„Odevzdá se dítko Boží Kristu, bude jeho nitro opanováno novou mocí. Nastane změna, jakou nemůže učiniti sám člověk. Je to nadpřirozené dílo a tvoří novou povahu lidskou. Duše, která se odevzdá Kristu, stane se pevností Kristovou, která obstojí v rozbouřeném světě, a Pán chce, aby tam nevládla jiná moc, nežli jeho. Kdo takovýmto způsobem nechá v sobě působiti sílu s nebe, jest neznatelný proti útokům satanovým.“ (Des. oí Ag. 323. 324.)
8. Co zjevuje naše poslušnost? V. 16.
„Poddáme-li se Kristu, bude naše srdce spojeno se srdcem jeho, naše vůle zanikne v jeho vůli, naše smýšlení bude jedno s jeho, naše myšlenky ovládnány budou Jím; žijeme jeho život. To znamená býti oděn jeho spravedlností.“ (Gleichn. 309.)
9. Co je spojeno s odevzdáním se? Jak. 4, 7.
„Uč se poznávati neporušenou, opravdovou sílu vůle! Tato vůle jest rozhodující mocí, která ovládá povahu člověka. Všecko závisí na správné činnosti vůle. Záleží na tobě, abys použil moci, kterou Bůh dal člověku k rozeznání toho, co jest správné a co nesprávné.“ (Cesta 49.)
10. V čem záleží spasitelné dílo Kristovo? Skt. 26, 18.
11. Kdy toto dílo na člověku může býti dokonáno? 2. Kor. 4, 16.
„Naše oddanost (Pánu) při obrácení může býti sebe dokonalejší, nic nám neprospěje, nebude-li na každý den nové obnovení; ale posvěcení, v němž jest zahrnut praktický život, jest živé, opravdové a Bohu milé.“ (E. G. W. Review and Herald 6. I. 1885.)

„Nechť zasvěcení se Bohu jest vaší první povinností každého dne. Předložte mu všechny své úmysly, aby byly podle jeho božské moudrosti buď uskutečněny, anebo aby jich bylo zanecháno. Tak den ze dne zasvěcujte a odevzdávejte Bohu svůj život a on bude se životu Kristovu stále více podobati.“ (Cesta 74.)

12. V kom jest plnost duchovního života a jak my to můžeme dosáhnouti? Kol. 2, 9. 10.

13. Na co se často v denním životě zapomíná? Pis. Šal. 2, 15; Luk. 16, 10.

„Často je to malý zvyk hříšný, něco zcela nepatrného v životě, co nás odlučuje od Krista. Jsme varováni před maličkými lištičkami, které kazí vinici. Je však praveno: „Je to předností každého jednotlivce říci, rozkazy mého Pána chci cele splniti, bez zření na své pocity. Nechci čekati na radostný pocit nebo na záhadný popud. Chci říci: Co jest mou povinností? Co ode mne žádá Mistr?“ (E. G. W. v Review 9. IV. 1889.)

Úkol 13. — 29. září 1934. — Z. s. 17.47.

O p a k o v á n í

1. Úkol. Pokud jsou následovníci Kristovi také ditky Izraele? Gal. 3, 29.
2. Úkol. Jaké proroctví určité obdržel Abraham o vyjití Izraele? 1. Mojž. 15, 13—16. Z čeho je zřejmé, že se toto proroctví přesně splnilo? 2. Mojž. 12, 40.
3. Úkol. Kam, podle úmyslu Božího, proniknouti měla zpráva o vyjití Izraele? 2. Mojž. 9, 16. Jaké smýšlení projeвили Izraelští, když vyšli z Egypta? 2. Mojž. 14, 12.
4. Úkol. Proč Pán vyvedl svůj lid z Egypta? Ž. 105, 43—45. Které z přikázání bylo tehdy pro Izraele zkušebním kamenem? 2. Mojž. 16, 4. 25—28.
5. Úkol. V čem záležela největší chyba Izraele? Ž. 78, 41. Jak je Pán musil na konec trestati? 4. Mojž. 14, 32—35.
6. Úkol. Jaký význam hlubší mají tyto příhody? 1. Kor. 10, 11. Které proroctví mluví o druhém shromažďování Izraele? Izai. 11, 11. 12.

7. Úkol. Které proroctví se splnilo vznikem hnutí adventního? Zjev. 14, 6—9. Z čeho vysvítá, že proti tomuto hnutí bude v posledních dnech velký odpor? Zjev. 13, 15—17.
8. Úkol. Co zamýšlí Bůh, když svůj lid vyvolává z Babylo-
na? Zjev. 14, 12. Uveď některé verše, jež poukazují na
nutnost reformy sobotní! Izai. 56, 1. 2; 58, 1. 13.
9. Úkol. Jaké odpadnutí nastalo v lidu Izraelském na hranici
země zaslíbené? 4. Mojž. 25, 1—3. Jakou výstrahu nám
dává Písmo svaté o našem poměru k nevěřícím? 2. Kor.
6, 14—17.
10. Úkol. Co jest největší překážkou k dokonání díla advent-
ního? Zjev. 3, 17. Jakou radu dává veliký Lékař? V. 18.
11. Úkol. Jak Pán napomíná svůj lid? Sof. 2, 1—3.
12. Úkol. V čem záleží spasitelné dílo Kristovo? Skt. 26, 18.

Doporučujeme knihy od E. G. White:

„Velký spor věků“	Kč 70.—
Myšlenky s hory blahoslavenství	„ 15.—
Příručka pro evangelisty	brož. „ 12.—
	váz. „ 10.—
Utrpení Kristova pro lidstvo	„ 3.—
Dokončení práce	„ 1.—
Čas a práce (slovenské)	„ 3.50
Ježíš náš Spasitel (slovenské)	„ 30.—
	brož. „ 25.—
